

Smrtna kosa. Umrli je predvčeršnjim v tukušnji sanatorij g. dr. Gilbert Senigaglia po dolgi in mučni bolezni — kot žrtve svojega vzvišenega poklica. Pokojnik je bil zdravnik pri tukušnji okrajni bolnišnici blaginje. Bolezen si je nadel na izvrševanju svoje zdravniške službe. Bil je zelo vreden in ljubezniv zdravnik. Vse družini in posebej sestre pokojnikov, in naši cenjeni tovariši pri »Lavoratoru«, gospici Angiolini Mariji, izrekamo iskreno sočutje.

Nekoliko več vladnosti bi že prosili od gospodov občinskih namestencev na ribjem trgu. Takega postopanja, kakor je običajno — rekli bi — med evropsko naobrazenimi ljudmi. In naš Trst leži menda tudi v Evropi in mi Trščani smo tudi takorekč — Evropejci. Saj ne bi mogli verjeti, če ne bi čitali v »Lavoratoru« od minule sobote, črna na belim. Neka ženska — s šestletno deklico v naročju — je stala na ribjem trgu v tisti nesrečni »vrstici« skoro dobro ure in čakala potpečljivo. Slednjič je prišla na vrsto tudi ona. Ali, navzoči in poslušajo občinski stražar je ukremljale drugače: potisnil je pred njo neko drugo, pozneje došlo žensko. Zapostavljena je oporekala. Kako ne! Po vsej pravici. Občinski stražar pa jo je — z otrokom v naročju vred — palnil brutalno iz vrste. Ujeljena ženska se je šla pritožiti h komisariju. Ta pa jo je, kakor čitamo v »Lavoratoru« s privoljenjem cenzure — potolažil takole: Skoda, da ni rabil revolverja! Rečeni list pripominja: »Štiri leta je moralo prebivalstvo — poleg gladi — prenašati tudi brutalnosti avstrijskih policajev. Sedaj bi pa bil že čas, da bi prenehali s stariimi metodami. Tudi če bi bila ona ženska — v dobri ali slabi veri — vztrajala na pravici prednosti, ni to še nikak razlog, da stražar pošara roko nanjo in na šestletnega otroka. Občinski odbor, ki ne ve nič in ne dela nič, bi moral imeti vsaj toliko avtoritete, da bi zahtevali stražarjem nekoliko več... manire. In v to ne bi bilo treba niti močnega — »Lavoratoru« ima prav. Če bi bilo tudi res, kar trdi ta list, da namreč v občinskem odboru ni močnega, vendar bi morali razumeti tudi v tem odstopnem in vendar postojajočem odboru, da občinski namestenci s takim neevropskim postopanjem kompromitirajo občinsko upravo in vzbujajo v ljudstvu zelo čudne misli, ko vidi, da mu ljudje od katerih bi moglo pričakovati zaščite in opore, govorijo o... revolverju! Nismo prav rekli gorj uvidoma: ne prositi, zahtevati sme prebivalstvo od občinskih namestencev nekoliko več... vladnosti. Pana-vijamo: saj smo tudi v Trstu Evropejci! In zato moralo biti — kadar občejuje s temi Evropejci — tudi občinski namestenci... Evropejci!

Nacionalizem in internacionalizem. I. Svozi pisje v »Češkem Slovu«: Ni možno ustvariti internacionalne s čistimi, ki ene privilegijajo, kakor n. pr. pariska »Humanité« boljševike, kakor jih privilegijajo tudi nemški socijalni demokrati, do čim druge zapuščajo; kakor ni možno biti v zvezi z ljudmi, pri katerih ni gotovo, ali nas ne bodo zbadali za hrbet, če bi bilo to v njihovo korist. Za nas ne pomenja torej mednarodnost zahtevanja narodnosti. Internacionalna ne sme daviti narodnosti, kakor ne more socijalizem daviti, da se udiči individualnost (osebnost), marveč, da se pomore posameznim osebam, ki so bile doslej potisnjene v stran, ter da se odstrani prenaslanje privilegijancev!

Iz Barkovlje nam poročajo: Včeraj je bil lep dan in naše Barkovlje so imele gostov iz mesta, da je bilo veselje. Tako je bilo tudi v Narodnem domu zaživljene življenje. Bilo je ljudstva obeh narodnosti, ki se je po stari navadi tržišča, zabavalo prav dobro med seboj, ne da bi se niti temu ni onemu godila najmanjša krivica. Ljudje smo vsi, in če smo prijatelji med seboj, je vendar lepše, kot pa da bi se prepirali. Prišla pa je potem v gostilno družba mladitve, ki je vsem pokvarila dotlej tako prijetno zabavo. Znešli so namreč prepevati nekakšne svinske pesmi, da se je zgražalo vse občinstvo, prav tako naše slovensko, kakor tudi italijansko. Bile so družine z otroki, in kdo bi trpel, da bi otroci morali poslušati take stvari. Vstal je torej nekdo in opozoril nesramneže, da naj prenehajo s takimi pesmimi, češ, pesem je lepa vsaka, pa naj se poje v tem ali onem jeziku, ali dostojna mora biti. Naj torej vsaj zaradi otrok ne pojo takih umazanosti. In kaj je sledilo? Oni mladitvi, ki so uvideli, da je zaradi njihovega nedostojnega krivljenja — saj poje to ni bilo — so odšli, ali zagrozili so, češ, homo že pokazali tem »ščavom« in »skrikom«. — Voja je v resnici podivila ljudi, in Trst v tem pogledu menda prvič med drugimi mesti; toda vsak pošten človek mora reči, da je sedaj vendar že prišel čas, ko bi se razmere morale začeti obrniti na bolje. In da se potem še zvečja ob vsaki priliki vse in zopet vse na narodnostna stran: ali je treba tega? Kdaj se bo nekatere ljudem zastavilo toliko v glavi, da spoznajo, da je prišel čas sporazuma, prijateljskega medsebojnega življenja med nami, ne pa čas slepega sovraštva in blazne mržnje!

Vse gospodine in gospe, ki so sodelovali pri prvih dveh koncertih orkestra Gubense Matice, prosim, da pridejo v torek, 8. t. m., ob 18.30 k valj točno in vsi! — Dirigent.

Boj med nekimi ameriškimi vojaki in karabinjeri. V gostilni »Travatore« na starem trgu je včeraj okoli dveh sedel neki K. W. Burges, ameriškani vojak, preoblečen v civilno obleko. Pri bližnji mizi so sedeli štirje častniki, ki so ga baje zasmejevali, ker enkrat je prišlo med njimi in Burgesom do prepiranja. Burges je razburjeno zakričal: »V tej vojni je zmaga Amerika. Italija je samo kup »lazarov« in »gladnih«. Pravijo, da je tudi s samokresom grozil.

Neki karabinjer in častnik, ki sta šla mimo gostilne, sta prišla in ga hotela aretirati. Toda Burges je vrgel karabinjerja ob tla in zbežal. Proti karabinjerjem, ki so tekli za njim, je oddal štiri strele iz samokresa, ki pa niso zadeli. Karabinjerji so tudi začeli streljati, in v ulici Sanità sta ga dve krogli zadeli. Burges je padel, a karabinjerji so prišli in ga odpešali v bolnišnico, kjer ga strah, ker je grozil s samokresom.

Tat, ki ima snoli. Anton Ceglar je včeraj tmel res smolo. V ulici Riborga je našel nekega karabinjerja, preoblečenega v civilno obleko, ki ga je smatral za enega »svojih«. Po kratkem pogovoru mu je predložil, naj bi ga spremlj v gostilno »Al due americani« v ul. Crosa, na voglu ulice del Foraro, kjer da se nahaja masna »partija«. Portugalec Minio Prodigone. Ko je bilo podjetje skoraj dokončano, je »tovariš« položil roko na Ceglarja in ga proglasil za aretirane. Ubogemu Ceglarju je bilo, kot bi ga obil z mrazo vodo, toda pomagal si ni mogel in je moral, četravno nerad, s karabinjerjem, ki ga je peljal na policijsko postajo.

Tatovi na delu. Včeraj ponoči so ušli neznan tatovi v prodalnico Filipa Pracutija in čevljarico Josipa Cucita v ul. M. del Mare in odnesli za 500 lir blaga. — G. Edmondu Mayerja je bilo ukraden kolo, ki ga je pustil brez varstva v ul. Sanità. Kolo velja 400 lir.

Tatovi med seboj. Josip Marsich, star 22 let, ki planuje v ulici Cavazzani 7, je ukradel svoji materi zlatenino, vredno 1000 lir. Sel je nato v neko hotelarstvo hišo in pokazal zlatenino prostitutki Mariji Bernardis, stari 31 let. Povedal ji je tudi, kako je prišel do zlatenine. Marija je zlatenino zelo užejala, in ker jo drugič ni mogla do-

biti, se je o zadevi posvetovala z nekim Nikolajem Snichem, brezposelnim pomoščakom, ki stanuje žnjo. Leta je čez nekaj časa vstopil, se »legitimiral« pred Marsichem kot policijski agent in zahteval, naj mu izroči zlatenino. Marsich se je upiral, a nato je »policijski agent« s svojo ljubico odšel iz sobe. Ko je Marsich hotel oditi, je videl, da so vrata zaklenjena. Čakal je v sobi celo noč. Zjutraj so se pa vrata odprla, in v sobi je zopet stopil »policijski agent«, ki je Marsicha nadržal, in ko se je leta še vedno upiral, mu s silo odvzel zlatenino in ga zopet zaklenil v sobo. Čez nekaj časa se je pa povrnil, mu izročil 50 lir in ga vrgel iz sobe. Nesrečnemu Marsichu ni ostalo drugega, nego da gre domov in pove svoji materi, kaj se mu je zgodilo. — Stvar je bila naznanjena karabinjerjem, ki so Snicha in njegovo ljubico aretirali.

Tatovi v stanovanju. Neznani tatovi so ušli v stanovanje Helene Lucić, na Acquedotto 95, in odnesli razno zlatenino, vredno 900 lir, in znesek 100 kron.

Tatovi v kavarni. V kavarno »Orientale« na Goldonijemem trgu so ušli neznan tatovi, ki so odnesli 198 lir, zlatu uto, tri biljarske kroglice in razne likerje. Škoda znaša 1500 lir.

Ženski vestnik.

Draga!

Povod, da Ti pišem, mi je dalo poselsko vprašanje v cenjeni »Edinosti« in »Ženskem vestniku«.

Me gospodinjice se jezimo radi služkinj, ter smo z njimi nezadovoljne. Godrnjamo radi njih nerodnosti in drugo.

Služkinje se istotako jeze radi nas, ter so z nami nezadovoljne, češ, da jih mučimo in zatiramo.

Oglejmo si, odkod izvira naša nezadovoljnost in ono nesoglasje med gospodinjo in služkinjo.

Največ je temu krivo nespoznanje svojih dolžnosti. Obe, služkinja in gospodinja, imate zahtevane svoje dolžnosti, katere morate vestno izpolnjevati, da se odpravi nesoglasje. Imate pa tudi obe istotako, kakor svoje dolžnosti, tudi svoje pravice, katere morate uveljaviti, da ne trpi družabni in hišni red.

Ugledimo se v položaj služkinje! Gotova sem, da nas mine vsa ona jeza, nezadovoljnost. Imela bomo sočutje z njo, ki mora daleč od svojih in do delati, da se preživi.

Istotako se pa mora tudi služkinja vglotiti v položaj gospodinjice ter misliti, da bi bila ona na mestu gospodinjice mogoče še strožja napram svoji služkinji.

Vendar bi nekaj svetlovala našim gospodinjam, oziroma svojim vrstnicam: Gospodinja mora opustiti oni mogočni nastop napram služkinji in nadomestiti ga s človekoljubjem. Ako bi gospodinja motrila pravično vse ono samozatajevanje, napor, poniževanje ter o njem razpravljala, bi nastale hitro milejše razmere med služkinjo in gospodinjo. Edini vzrok nesporazumljenja so krivi zastareli predsodki, ki ne dovoljujejo, da bi se premostili most, ki leži med gospodinjo in služkinjo.

Me gospodinjice smo v prvi vrsti poklicane, da dajemo lep zgled ter se zavzemamo za služkinje. Bodimo torej prizanesljive, dobrotne in usmiljene napram služkinji. Ne bodimo le in edino le gospodinjice. Biti moramo tudi učiteljice našim služkinjam. Bistveno jim um, blažimo njih srce ter jih vodimo do zares prave omike. Zastopati moramo enakopravnost, ker v življenju imamo vsi enake pravice, ali te pravice si moramo priboriti z razumom in delom. Pred Bogom smo si vsi enaki: bogati in revni, učeni in preprosti. Istotako smo si enaki pred zakonom pravice.

Seveda moramo vsi vršiti, svoje dolžnosti napram sebi in drugim. Sovražiti moramo sebičnost, katere izkorišča bližnjega v svoje sebične namene.

Služkinji moramo dati tudi lep zgled pridnosti: Kako bo služkinja spoštovala gospodinjico, katere ves dan Bogu čas krade, v brezdneju, medtem ko mora služkinja trdo delati od zore do mraka in še pozno v noč. Njena gospodinja pa poseda, polega, se preoblači in zabava, medtem ko služkinja nima niti toliko časa, da bi mogla jesti v miru.

Začeti moramo torej pri sebi! Le delo nas bo združilo in omililo ono napetost med služkinjo in gospodinjo. Napovedati moramo boj podli sebičnosti, katere je največje zlo in nesreča človeškemu blagostanju.

Ako se strinjati s temi mojimi nazori, Ti bom pisala še ter bodeve razpravljali, kako je treba delati in se truditi v blagor bližnjega in naroda. Zdravstvuj ter se oglasi v kratkem Tvoji stari

Dunajske dvorne intrige.

Ravnokar prihajajo prav čudne stvari na dan. Se vsi se dobro spominjate, zakaj je nastala svetovna vojna. Rekli so vam, da zaradi onega umora v Serbiji. V resnici so bili vzroki čisto drugi. Nemška nenamitost in ošabnost je hotela požreti Srbijo, zato so na Dunaju iskali vzroka za vojno. Koliko zgražanja in tarnanja je bilo takrat po naših deželah, koliko se je pisalo proti Srbom, ki so bili ubitji od dveh vojlin in jim niti na anisel ni prišlo, da bi bili vražji švabsko kanaliho ob času, ko so sami potrebovali počitka. Toda nemški listi so neprestano hvalili in dokazovali, da so Srbi morilci. Zdal pa je dr. Zibert izdal posebno knjigo, ki nam marsikaj pojasni. Dr. Zibert je živel na Dunaju in je bil v službi bivšega pre-

stolonaslednika Franca Ferdinanda. V svoji knjigi popisuje, kako so na dunajskem dvoru intrigirali drug proti drugemu. Imeli smo dva prestolonaslednika in oba sta imela svoj dvor (koliko to stane, to ve dobro naš dvakoplačevalec) in ti dve stranki sta se med seboj izpodbijali, kakor sta se mogli. — Razni grofje in baroni in njih ženske so delali spletke, da bi na ta način sami sebi pomagali do visokih služb. Grofica Chotek, žena Franca Ferdinanda, namreč ni bila iz vladarske roduvne, zato bi njeni otroci ne mogli priti na cesarski prestol. Toda ona si je znala pomagati: bila je zvitja in podjetna. Najprej si je skušala pridobiti starega cesarja, ki se ni brigal za nobeno stvar več — kar je pri taki starosti samo po sebi umevno. (Kar so o njem pisali: da vstaja ob petih in da ves dan dela — to je bila navadna laž!) Poleg tega je bila grofica Chotek dobra prijateljica z nemškim cesarjem Viljemom. Rabila ga je za svoje načrte, ker je vedela, da Viljem na Dunaju vse doseže, Viljem pa je upal, da bo vplivala na svojega moža, da bo delal vse v zvezi z Nemčijo. Tudi ji je obljubil, da bo posredoval pri dvorih in pri avstrijskih narodih, da ji podarijo cesarsko krono v dar. Grofica Chotek je bila zelo častihlepna ženska in je hotela vse to na vsak način doseči. Zato so začeli proti njeni deloviti pristaši drugega prestolonaslednika, bivšega cesarja Karla in Zite, ker so se bali, da bi jim odšle tepe službe, če bi Chotekova zmaga. Začeli so pisati proti nji pamflete, to so sramotila pisma. Seveda Chotekova ni ostala nikomur ničesar dolžna, ampak je stalno pazila na vse, kar se je godilo na dvoru — zraven pa je na svojem gradu Konopištu kovala načrte. Ta grad Konopište je na Češkem, stal je 10 milijonov kron in nemški cesar je hodil tja zajet streljat. Ali je tudi kakega kozla ustrelil — kar pri njem ni bila redka stvar — ne vemo poročati. Ljudje iz okolice Konopišta, ubožni češki kmetje, vedo povedati marsikaj o tej cesarski gospodi, ki se je tam shajala in živela v največjih zabavah, ga uboge ljudi pa ni bilo skorjice kruha.

Nekoč je naša grofica Chotek neko ubogo ženo, ki je nabirala drveje in suha drva po gozdu in jo je nagajala s latice. Torej za par vejic je človek tat — če pa milijone krade. — Je cesarska visokost. Da bi se staremu cesarju bolj prikupila in da bi doseгла, da bi cesar v oporoki napisal kako željo, ki naj bi n. pr. vplivala na narode, da bi otroci grofice Chotek prišli na avstrijski cesarski prestol — sta se Franc Ferdinand in grofica Chotek začela vtičati v balkansko politiko. Franc Jož je bil namreč v svoji starosti ves neumen od samega Balkana. Nekoč — najbrže kak »pameten« minister — mu je vbil v glavo, da je bodočnost Avstrije na Balkanu. (Saj so celo — slovenski politiki to trobili!) Zato je Chotekova dobro vedela, s čim se mu prikupi. In tako je prišlo do načrta, da pojdeva prestolonaslednik in njegova žena v Serajevo. Vsak je vedel, da je to nevarno. Toda nasprotna stranka na dvoru je to potovanje zelo — podpirala. Najbrž je pričakovala, da se kaj zgodi — in se je tega že v naprej veselila, da bi se znebila hude intrigantke, ki je postajala čim dalje bolj prodrzna in — nevarna.

Ko je bil pred nekaj leti cesar v Bosni, je bilo vse tako strogo zastraženo z vojaštvom, da po vseh ulicah ni bilo ničesar drugega, kakor — vojaški špalir. Ko pa je šel prestolonaslednik tja, ni bilo nikakih strogih odredb, dast je bil čas bolj nevaren in je bil njegov obisk naravnost izzivajoč: bilo je namreč na Vidov dan, ko srbski narod praznuje spomin bitke na Kosovem polju, in to leto so Srbi prvič praznovali obletnico svojih zmag nad Turki. Ob takem času je bilo pač izzivanje, ako je šel Habsburgovec v Bosno, v ono Bosno, ki je bila del srbskega naroda. Toda na Dunaju so vsi ta načrt podpirali — stari cesar je — kakor po navadi — rekel: da ga »veseli... Franc Ferdinand in grofica Chotek sta hotela pokazati, kako delata za bodočnost monarhije — druga stranka pa si je mela roke in je čakala — sporočil iz Serajeva...

In zgodilo se je po zasluženju, kakor je bilo usojeno. Na Dunaju so se razveselili, ko so slišali, kaj se je zgodilo. Visoke osebe, ki so čakale na bogate službe, so si med seboj čestitale. Za mrtve se ni skoraj nihče brigal — samo avstrijski narodi, naščuvani po časopisu — so se vznemirjali. Neka gospa, ki je že dolgo čakala, da bo njen mož »avanziral«, je prišla brez sapa v pisarno, planila je možu okrog vratu: »Končeno!« je vpila in se je od radosti razjokala. To se je zgodilo ob času, ko so Ljubljanci leteli po Dunajski cesti, da so napravili »špalir ob progi« in pokazali svojo — vdanost. Celu z zastavami so bili prišli. In kako so bili razočarani, ko so videli vagon brez posebnih znamenj, brez velikih znakov žalosti. Nekateri so bili celo ogorčeni. Pa brez potrebe, in ne vsi.

Pri nas je bilo mnogo ljudi obojenih, ker so glasno oboževali atentat, koliko pa je bilo takih, ki so na tihem tako mislili. Pri nas jih je bilo zelo mnogo. Seveda so vsele črne zastave — na dunajskem dvoru pa je bilo veselje — saj so mahom padle vse intrige, ki jih je pletla dvorna družina bivšega prestolonaslednikove rodbine. Kdor je pri nas poznal položaj, se je oddahnil, kajti vedeli smo, kaj bi bilo pomenilo, če bi bil zaradil Franc Ferdinand.

Ako povemo, da je bil na Kranjskem — najboljši prizadet dr. Susteršič — potem bomo vedeli, koliko je ura bila. Zato je dr. Susteršič takoj sklical shod in je začel ščuvati na vojno. Za njim so šli drugi. Naš narod je obrnil trezno kri, kljub temu, da ni vedel vsega, kar se je zgodilo. Šele zdaj se odkriva gnlo ozadje dunajskega dvora in mi se prijetenimo za glavo pri misli, da smo se vznemirjali za enega ali drugega teh tujcev, ki so na naš račun dobro živeli, se med seboj izpodirali, ker niso imeli nikoli dovolj. Čakali so na plesen — zraven pa so točili binarske solze, da so zaslepljeni narodi verjeli: češ, to je naša dobra, blaga, miroljuba cesarska roduvna.

In zaradi teh ljudi je padlo milijone poštenih ljudi! — Kako strašno smo bili zaslepljeni! In celo proti svojim lastnim bratom smo šli za nile v boj. Zato je treba, da vsaj zdaj spoznamo te brezvestne prijavke, ki so nam dokazovali po svojih priganjajih, da so po »božji milosti« poklicani vladati nad nami; — mi smo celo to —

verjeli. Zdal se pa vidi, kako so intrigirali med seboj in izrabljali ljudsko lahkovernost v svoje namene.

MALI OGLASI

se računajo po 10 stot. beseda. Najmanjša pristojbina L 1.—. Debele črke 20 stot. beseda. Najmanjša pris. vbiina L 2.—.

ZA UČENJE KLAVIRJA. Diplomirana klavirska učiteljica poučuje v klavirju po metodi konservatorija. Naslov pove inšeriatni oddelček Edinosti pod št. B 121. (B 121)

PRODAJ prašičke. Ul. del'Istria št. 93. 3837

NA PRODAJ dve molzni kravi. Naslov pove inš. odd. Edinosti. 3852

SLOVENKA, MODISTKA se priporoča cenjenim damam v mestu in okolici. Ulica Alessandro Volta št. 2 V. nadstr., vrata 19.

FOTOGRAF A. JERKIC. Trst, ul. delle Poste št. 10. Gorica, Corso št. 36 na dvorišču. P 1233

NAGROBNi SPOMENIK, naročen v času vojne in od naročitelja ne plačn, se proda takoj, radi pomankanja prostora. Cena po dogovoru. Pojasnila (in načrt spomenika) se dobi pri inš. odd. Edinosti Edinosti (ul. S. Francesco 20, pritličje) kakor tudi pri lastniku Ivanu Rendicu, kiparju v v Trstu, ul. Rossetti št. 11, pritličje. B 77.

KNJIGE, že rabljene, kupuje J. Stoka Trst, vial Milano 19. 3841

NA DEBELO:

Nogavice, žepni robl, rute za na glavo, razne majice, česalniki, pisemski papir, pipe, radirke, traki za čevlje, vsakovrstni gumbi in drugo blago. GIACOMO LEVI, Trst, ulica S. Nicolò št. 19.

Kovaška delavnica Andrej Purič, Trst, ul. Media 6

Prevzema vsako delo kovaške stroke. Ima na prodaj že številnikov. Prevzema naroče po meri. — Priporoča se slav. občinstvu.

IZREDNA PRILIKA!

Vino »Chianti« po L 4 litrska steklenica Wermouth po L 4.40 liter Žganja po L 6.40 " Rum po L 6.40 " Konjak po L 9.60 " Malinovec po L 8.— " Pomarančevce po L 8.— " Krizmančič. Trst, ul. Valdirivo 34, ul. 30 oktobra 8.

Pozor! Pozor!

Dobroznana založa vina, likerjev in kisa.

Istrsko belo in črno. Italijansko belo in črno. Dalmatinski opolo. Marsala, pelinkovec, trepironer, brinjevec in razne vrste likerjev. Maks Gulič ulica Sette Fontane št. 33.

ČEBELE

s panji in satniki vred (18), mera 26x40 (7 sistem Albert-Znideršič in 3 Znideršič - ameriški) se prodajo takoj. — Pojasnila daje

Matko Črnjeka, učitelj

Ročko Polje, pošta Roč, Istra.

JANKO TROŠT — sodni revizor

TRST — ulica Risorta št. 5 — Trst.

Izvršuje: vpise izprememb v odboru in trgovinski register, izpremembe pravil, ustanovitve in likvidacije zadržug, ureditev finančnih zadev vseh vrst. Sestava bilanc in revizije računov.

— Posluje v slovenskem in italijanskem jeziku. —

NAZNANILO.

Podpisani naznanja slav. občinstvu, da je iznova odprl

trgovino mrtvaških predmetov, krst itd.

po primernih cenah. Točna postrežba

Se priporoča vdanil

JOSIP MERZEK

Opčine št. 170, Sežanska cesta.

ZLATARNICA G. PINO, TRST

se nahaja na Korzu št. 13 (bivša zlatarnica G. ZENKOVITZ & Figlio)

Velika izbira srebrnih in zlatih u, uhano, verig itd.

UMETNI ZORJE

z in brez čeljusti, zlate krone in tudi obrobki VILJEM TUSCHER zobotehnik TRST, ul. 30. oktobra (ex Caserma) 13, II. Ordinira od 9 predp. do 6 zvečer.

ZOBOZDRAVNIK

D. MRAČEK TRST

Corso 24, I. nadstropje

Ordinira od 9-12 dop. in od 3-6 pop. Brezbolestno izdiranje zob, plimobiranje in umetni zobje

Več vagonov vina

pristnega italijanskega, črnega, Val Policella, 14%.

Je na prodaj

po konkurenčnih cenah na debelo in na drobno v dobro znani trgovini

Jakob Perhauc, Trst

ulica delle Acque 6. — Telefon 2-86

Velika zaloga domačega tropinoveca, ruma, konjaka, slivovke, špirta 96%, vinskega kisa, marsale in vermuta različnih vrst.

Dr. FRANZUTTI

ZOBOZDRAVNIK v Trstu, ul. Gioachino Rossini št. 12, vogal ul. delle Poste. Tehniški vodja A. Jouschier, dolgoletni asistent Dr. J. Čermaka. — Izdiranje zob brez bolečin. Plimobiranje. Umetni zobje.

2 ALOGA UR IN ZLATANINE

na veliko izbero se vdobi pri A. POVH v Trstu TRG (GARIBOLDI BARRIERA) 3.

JADRANSKA BANKA

Deln. glav. K 30,000,000, Reserve K 8,500,000

Centrala: TRST

Via Cassa di Risparmio 5 — Via S. Miceli 9

Podružnice: Dubrovnik, Dunaj, Kotor, Ljubljana, Metković, Opatja Split, Šibenik. Zada: Elspozitura: Kranj.

Obavlja vse v bančno stroko spadajoče posle

Sprejema vloge

na hranilne knjižice proti 4 1/2% letnim obrestim, v bancogiro-prometu proti 3% letnim obrestim. Za odpoved navezane zneske sprejema po najugodnejših pogojih, ki se imajo pogoditi od slučaja do slučaja.

Daje v najem varnostne predala (Sales depositas).

Blagajna postuje od 9 do 13.

Zakaj se skoraj vsak dan pred skladiščem v ulici Torre bianca št. 20 vidijo ustavljeni veliki vozovi, obloženi z vsakovrstnimi steklenicami vina, posebno vina CHIANTI, marsale, penečega Astija itd. itd. in se ti vozovi razkladajo v to skladišče, ter se isti dan, ali dan potem na druge vozove ali vozičke naklada to vino in prevažja v Trstu raznim prodajalnam in izven Trsta po okolici, po Krasu, v Istro in v Goriško okolico?

Zakaj je pred tem skladiščem skoraj ves dan tako živahno in obiskuje cela vrsta odjemalcev skladišče?

Zakaj? Edino zato, ker se tam prodajajo najboljša vina in najboljši likerji, po ceni, da je vsaka konkurenca nemogoča.

In to skladišče je dobroznano skladišče vina trdke

J. PARČINA v Trstu, ulica Torre bianca št. 20. Telefon št. 29-53.